

στην αίθουσα. Η Μαργαρίτα καθέθηκε στην αλλη' άγνήσχη νοσηφοντα...

—Μά τι έχετε 'λουπόν ; Τότε ο πατέρας της Μαργαρίτας έπηρε και στάθηκε μπροστά του...

—Κόρη, θά ξεμπερδεύουμε με λίγα λόγια... 'Εστέιλαιε στην κόρη μου κοσμήματα που δεν μπορεί να τα προσφέρει ένας άνθρωπος της τάξεώς σας...

Καθώς μιλούσε, ή φωνή του έτρεμε και ή όψη του ήταν κατάχλωμη. Η Μαργαρίτα έβριζε ίεζετικατά βλέμματα στον άρραβωνιαστικό της...

—Με συγχωρείτε που δεν σας έδωσα ως τώρα την άκριβή μου ταντοτητα. Έφραζαν-να βρω μιá γυναικία, ή όποια θά μ' αγαπούσε άγνά κ' αίσια...

Μά στο σημείο αυτό διακόπηκε κ' έτρεξε προς την μητέρα της Μαργαρίτας...

—Όταν σε λίγο συνήλθε είδε κοντά της την κόρη της και τον άρραβωνιαστικό της να την περιλουθίζουν...

—Είνε λουπόν, αίσθηθα, έλεγε, ότι ή κόρη μου θά γίνει μιá μικρή πριγκιπέσσα ;

—Ναι, της απάντησε ο Ζάν Ρολλέν, όρθιος, χαμογελώντας προς όποιον. Μόνο που έγω, ο πρίγκιπς, είμαι λιγάκι τρελός...

MAURICE BOUCHET

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΤΟΥ ΜΩΡΦΑ

Τ' ανέκδοτα του Θ. Κολοκοτρώνη είναι άπειρα. Άπό μιá συλλογή, πωλοστέρητη κα σταγινά, πού άγοράσαμε κατ' αυτούς προς πλοιοπόρη της μεγάλης Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου», παίρνομε τα κατωτέρω :

Τόν Κολοκοτρώνη πολλές φορές τόν έπιαναν άβάσταχα γέλια, όταν θυμόταν κάποιον γράμμα πού τού είχε στείλει ένα φίλος του από την Εύρωπη κα πού τελείωνε έτσι :

— «Πρέπει ή να έλευθερωθώμε ή να χαθώτε».

Γιά να δείξει ο Κολοκοτρώνης τόσο εκτιμούνταν τα αληθινά πολιτικά οί Τοΰρκου, ανέφερε κάποτε τό έξης περιστατικό : "Όταν έκοτόθηκε ο άντρείος κλέφτης Ζαχαριάς κα τού πήγαν τό κεφάλι στην Τριπολιτσά, ένας στρατιώτης Τοΰρκος, θέλοντας να τόν κοροϊδέσει τού έβαλε στ' αυτί ένα τραντάφιλλο. Οί Τοΰρκου πού έτιχαν έκει ατή τη στιγμή, χιμηξαν άπάνου τού κα τόν έκαμαν να μετανιώσει πολύ για τό άπρηλο χωρατό του.

Στην κηδεία τού 'Αλεξάνδρου Ζαίμη, ο Κολοκοτρώνης, ο όποιος ακολουθούσε τό λείψανο έκλαψε άπαρηγόρητα.

— Μά δε θυμάσαι τις διχονόες σας ; τού ελε κάποιος.

— Πολλές φορές έγίνηκαμε έχτριοί, τού άποκρίθηκε αυτός, άλλα ποτέ δεν τόν έμισάνα.

Γιά κάποιον άλλο αγωνιστή καί έλεγε :

— 'Εσταθήκαμε πάντα φίλοι, άλλα ποτέ δεν τόν αγάπηνα.

Κάποτε πού βρισκόταν στη Ζάκυνθο, ο Κολοκοτρώνης έπηρε να διαβάσει ένα ευαγγέλιο 'Αγγλικής έκδόσεως τό όποιον είχε απαγορευθή από την έκκλησία.

Ένας νεαρός άναγνωστής, όνοματι Λικαός Φλέσσας, μόλις τόν είδε, τού ελε :

— Δεν επτρέπεται να τό διαβάεις αυτό. Τό έχει ίφορισμένο ο Πατριάρχης κ' όποιος τό παίρνει στα χέρια του είνε καταραμένος.

Ο Κολοκοτρώνης άγαγε με μιαν, ήρπαξε τόν καλό τόν άναγνωστή από τά μαζαρά μάθη μαλλιά του, τόν έβαλε κάτου κα με μεγάλη δυσκολία κατώφθησαν οί φίλοι να τόν βγάλουν άπ' τά χέρια του.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΗΤΡΙΒΣ ΟΙ ΠΕΠΛΟΙ ΤΗΣ ΣΑΛΩΜΗΣ

Με πεπλά άραζουόφανα λαχτασθή, ζωσμένη μπροστά στα λίγα βλέμματα, μπρός στην πλανεύτρα γυναιή του 'Ηρώδη τού τετραράγοντα, γυνική κα ζωντανή στωιφογυνά ή Σάλωμη.

Τόνα της πέλλο είνε λεικό, λεικό σάν περιστέρι, τετραόπιλο στην κεφαλή, σήμα της παρθενιάς της, τάλλο σάν θάλασσα άνοιχτη σαύροντας στό χέρι, πράσινο, δείχνει τούς καθμούς κ' έλλίδες της καρδιάς της.

Τό τρίτο, κίτρινο κ' άχνό, δείχνει την άγρια ζήλεια πού στην ψυχή της σάν όζιά φαρμακερή φοιάζει. Σάβουνο, στη μέση τού χορού, από σφαιμένα χείλια κ' άπόνα βάθος άμετρον τραχιά φωνή στενάζει :

—«Κόρη σκληρή τού Σατανά, της φαρμακιάς γέννα, δε θέλω την άγάτη σου, δε θέλω τό αήλι σου, μόνο σου λέγω, δολερή κ' άπάφθνη παρθένα, πώς μοναχά λίγες στιγμές μετρού την ύπαρξή σου...»

Είν' ή φωνή τού Γιοζανάν πού από τη στέφνα βγαίνει στ' άνάκοσιμά της ή τρελή χορευτήρα σάν τό κείθι άνατινάζεται γοργή κα στον 'Ηρώδη κραινεί :

—«Τό θανάτό τό κοκκινο στείλε τό δαχτυλάδι...»

Τόν τρέλλα πάλ άγνήσχη τού όστατου χορού της, πετάει ψηλά τό πέλλο της τό πορφυρό πού μοιάζει σά να τό βάραν στ' άγιστό αίμα τού σιστικού της κα δίνει μιá και στό θρόνι τού 'Ηρώδη τό τινάζει.

Μέν' ο' ένα καίτο όλόζωρο φέρνει ο Χαμεί τη θείο τού Γιοζανάν την κεφαλή. Άνατριχίλα, τρώος τριούφου άποσκορπίζονται. Τρισκοτιούνη, άγρια τινάζεται ή Σάλωμη.

Σγά, πηχτά, με τριούσια χαιδένει τό κεφάλι, στό στήθη της τό όλοστητα τό σάγγει με λαχτάρα κ' άποτραβάντας τό στεγνό τό πέλλο της με ζάλη, πόνια μοντό, κατάμαρο, με μιá κρηή τριούρια.

Απλώνει την άγάτη της, τη μόνη της άγάτη κ' ύσταρα ήσυχ, βοεθα, όσαν τό νυκτοκλέφτη μπροστά στα μάτια τη βολά τού όπνοου αταρτά μέσ' στη βαθιά κα σκοτεινή, σάν τάφο, στέφνα πηχτεί. Άθήνα, Άπρίλιος 1929 ΖΙΑ ΝΤΕΛ ΡΙΟ

Η ΣΑΛΩΜΗ

Σά μανιασμένος σίφοντας ο 'Ερωτας με σπρωχτεί. Μπρός τη φωνή σου, Γιοζανάν, πού ή φοιακή τη δείχνει. Κ' άπόνα από της στέφνας σου τό σκατάνα πημένη. Στά μάτια νοσηφου κα στό νού μιá ζάλη να διαβένει.

Μιá ζάλη, πού τά λόγια μου σου όρχει άνά στη στέφνα. Τόσο, πού θά σε κάφωνα άπ' την κορφή ός τη φτέφνα. Σά στάλες πύρινες βροχής, κα θα σου μάθουν πού Με τη φωτιά μου σάγκοκρονο ποθώ να σε φροντίσω.

Θέλω τό χείλια σου, ποθώ τά μαθηρά τά μαλλιά σου. Νά λιώσω λαχταρώ ός κρηή στην κάτασθη άγκαλιά σου. Ό Γιοζανάν, ληστρην ός ; Σεφμενισμένη δούλα. Γιά σε ή Σάλωμη γίνικε ή όρμα βασιλοπούλα.

Μάτσα σου λέω τό κήρυγμα ! Τά λόγια σου δε νοσηφου ζωσμένη στον εφτάδιπλο της άμαρτίας τόν ποθώ. Έλα ! κα θέλω ός νικηρό να φέρεις μου κανίνα. Όλως τούς πόθου τόν κερών πού παίζων φίλδης κ' ίσοιο.

Φοιρτονιασμένος σίφοντας ή Πιθιμά με βάζει. Καθός ποτιμά δρηπτικό πού ή θάλασσα τό κρηέ. Άλλοι κ' άλλοι σ' ό,τι βρεθεί μπροστά μου να με κρηή. Καί τρισάλλοι σου, Γιοζανάν, με τη χλωμή την όψη... ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΑΠΠΑΛ - ΜΑΛΑΜΟΥ

ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΚΑΤ' ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Σύμφωνα με μιá στατιστική ένός Γαλλικού περιουδικού στη Γαλλία πεθαίνουν κάθε χρόνο 51 σοφοί κα φιλόλογοι, 221 ζωγράφοι, γλύπται κα μουσικοί, 566 δραματικοί κα λιρικοί καλλιτέχνα, 52 γιατροί, 60 φαρμακοποιοί, 20 όδοντιατροί, 23 μαίαι, 920 θυρωροί, 409 ιδιοκτήται σπιτιών, 59 συμβολαιογράφοι, δικηγόροι κα δικαστικοί κλητήρες, 925 ταβερναφίδες, 824 ξενόδοχοι, 30 σκονοβάται κα άεροβάται κα 15 ζητιάνου κα άλλης.

